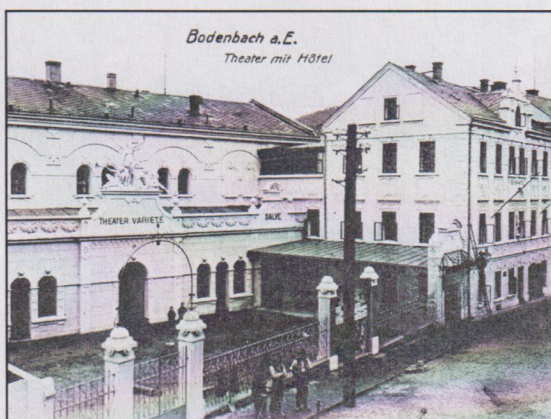

CO BYLO, BYLO. DNES TU ŠLAPE DIVADLO

Na jevišti děčínského divadla kdysi vystupovali umělci a konaly se tu plesy. Ve správné části, kde dnes sídlí i naše redakce, zase měly své pokojíčky ženy s lehkými mravů. Bohaté dějiny divadla v Děčíně zachycuje publikace Devadesát let Městského divadla Děčín, kterou na slavnostním zahájení Divadelního Děčína 2009 pokřtil Petr Michálek s primátorem Vladislavem Raškou. Autorem je místní student Vít Pokorný. Přetiskujeme část rozhovoru, který o historii divadla vedl s bývalým ředitelem Rudolfem Felzmannem.

Co vás vedlo k tomu, že jste se děčínského divadla ujal, přestože bylo v tak špatném stavu?

Dráždilo mě, co by se z toho zdevastovaného baráku dalo udělat, jestli z toho může vzniknout opravdové divadlo, odpovídající svou úrovní významu města. Odrazovým můstkem se mi stala hudba, tam jsem našel první sympatizující diváky. Uvítal jsem, že v Děčíně výborně fungoval DSO a cyklus Kruhu přátel hudby, což byla nesmírná zásluha manželů Waldmannových. V té době divadlo nebylo samostatným subjektem, ale patřilo pod KaSS Děčín, takže bylo zařazeno do stejné kategorie s tehdy ještě existujícími agitačními sře-

disky, kurzy šití, kurzy hudební výchovy a tak dále. Toto ponižující postavení se jasně projevilo na děsivém stavu budovy. Mým prvním úkolem bylo oddělit se od KaSSu a osamostatnit divadlo.

Jak vypadalo divadlo v roce 1990, kdy jste do něj přišel?

Po sametové revoluci bylo divadlo ve velmi špatném stavu. Všechno pamatovalo dávné časy se zanedbávanou údržbou a s prastarým technickým vybavením. Jeviště neodpovídalo základním bezpečnostním předpisům, nerovnosti podlahy a rozpadající se látkové vybavení limitovaly samotný výběr inscenací. Hledištní prostory nemohly plnit ani základní estetické a hygienické požadavky pro společenská setkání. K prvním opravným pracím se přistoupilo v roce 1991. Mezi lety 1992 a 1998 proběhla postupná rekonstrukce budovy. Jednalo se o zásadní renovaci jevištní technologie, modernizaci zákulisí, připojení sousedních dvou budov, bývalého hotelu a restaurace, čímž se rozšířily prostory pro návštěvníky.

A povedlo se...

Sklopení hlediště bylo do rekonstrukce tak malé, že lidé neviděli na jeviště. Proto jsme udělali novou elevaci, aby z každé řady bylo vidět.

Když jsme o prázdninách opravovali hlediště, jedna starší paní, která řadu let chodila do divadla, spráskla ruce a řekla: „Konečně je to divadlo!“ Protože viděla stupně, koberce a právě montovaná sedadla.

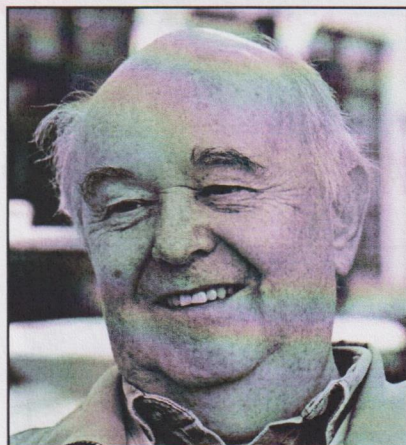
Jaké další změny jste provedl?

Ke stavebním úpravám se poji-la i nová tradice koncertů vážné hudby mimo budovu divadla. Abychom v době stavebních prací, rozdělených na etapy do několika let, nevyšli z paměti lidí, navázali jsme na noční koncert v Růžové zahradě, jež se do sedmdesátých let konala zásluhou pana Josefa Waldmanna. Jak se postupně obnovovala jevištní technika, mohli jsme k nám zvát i náročnější inscenace a tehdy vlastně začala tradice mimopražských premiér předních divadelních souborů. Nejčastěji přijíždělo Divadlo pod Palmovkou, pak Dejvické divadlo, nechybí zde ani Divadlo v Dlouhé, Divadlo Rokoko a další soubory. I v současnosti se Městské divadlo Děčín těší přízni skvělých divadelních souborů jako například zmiňované Divadlo v Dlouhé, které tu v minulém roce provedlo předpremiéru „Shakespeare ve 120 minutách“. Tradice mimopražských premiér tedy pokračuje.

-vip-

LABARDAN, LABARDAN, RYBKO MOJE RÁD TĚ MÁM

Rozhovor s režisérem Jiřím Jirešem

Vy jste nebyl spokojený s představením?

Tempo bylo pomalejší, bylo to samozřejmě vyvolané cizím prostředím, na které nejsme zvyklí, pak herce asi zarazila také děčka. Nemůžu říct, že by to byli nějakí výtržníci, spíš naopak. Samozřejmě je lepší hrát pro nějaké publikum než pro prázdný sál.

Nehrajete pro středoškoláky?

Dělali jsme představení pro děti, hráli jsme Rumcajse, dokonce dvakrát. Pak se hráli různé pohádky, ale nic pro středoškolskou mládež.

Tady byl plný sál středoškoláků. Myslíte, že jste je naladili na četbu Gogola?

Vzhledem k tomu, jak je představení postavené, jaká akce na představení je, tak bych řekl, že by je to přilákat tedy mohlo. Podané je to formou komedie, takže k mladým lidem to má blíž, než kdyby to byla klasika. I když Revizor je komedie jak v činoherním podání, tak i v našem muzikálovém zpracování.

Kde jste vyšátral Teodora Šebo Martinského a Bedřicha Krasomila?

Máme dost nabitého pana ředitele Preislera, který to kdysi přeložil ze slovenštiny. Hrál se to v 70. letech v profesionálních divadlech (Ostrava, Brno). On měl zásluhu na tom, že se to dostalo do českého překladu. Když jsem sháněl novou hru, protože dost děláme hudební věci (Noc na Karlštejně, Tři mušketýři), tak mi to dal přečíst. Když jsem si to přečetl poprvé, tak jsem si řekl: to je vyloučené.

Proč jste si to řekl a jak to, že to nakonec nebylo vyloučené?

Řekl jsem si, že přeci nemůžu sehnat dvanáct zpívajících chlapů a vidíte, donutili jsme je. I ty, kteří si mysleli, že neumí zpívat, nakonec zjistili, že umí – alespoň trochu.

Slyšela jsem, že tento váš počin je počtou dirigentu Františku Preislerovi, který tragicky zahynul...

VÝKŘIK ZE HRY

„Už je s námi věru zle. Co proměnit za ruble?“

S jeho pomocí měla vzniknout scénická nahrávka. Měli jsme pouze demo verzi, kde hrál na klavír, pak se mu bohužel stalo neštěstí a dopadlo to, jak to dopadlo. Nejdřív jsem neměl vůbec odvahu za ředitelem jít, jestli v tom budeme pokračovat. Nakonec jsme se domluvili, že se nebude nic přerušovat. S klavírního výtahu nakonec muziku stvořil Jakub Přibil, absolvent Ježkovy konzervatoře.

Martinský-Tura-Krasomil: Chlestakov
DS Hýbl, KC Česká Třebová
režie: Jiří Jireš

Nepřemýšleli jste o tom, že oslovíte někoho na pomoc s choreografiemi?

Měli jsme choreografku na pomoc s tanečky.

Jedl jste někdy rybu labardan?

To tedy v žádném případě. Myslím si, že je to vymyšlená ryba. Nevím, že by existovala. (Pozn. redakce: existuje, jde o nasolenou tresku.)

Kohouta máte na kolotoči, protože je znakem České Třebové?

Ano, kohout byl takový malý hec. **A to, co visí nad kolotočem a působí to na nás mexicky, tak to je co?**

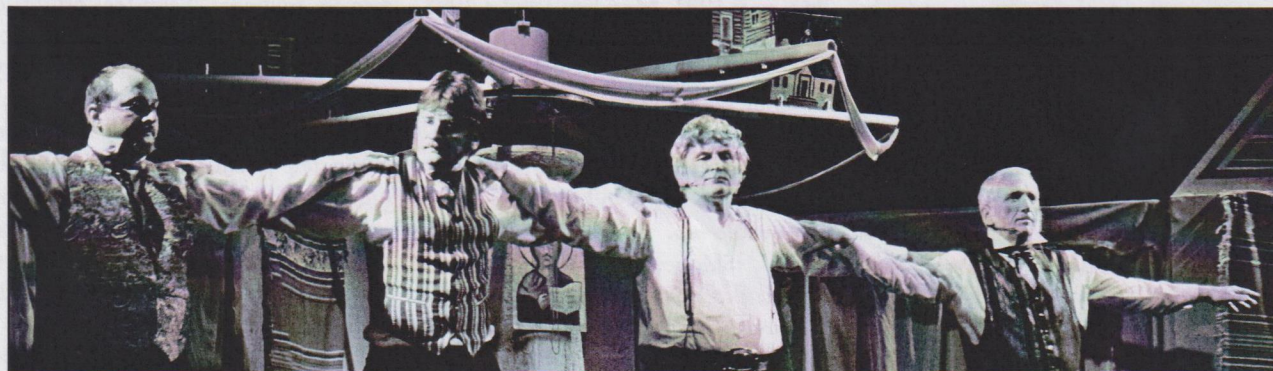
Společně s paní, která dělá výpravy nemáme rádi, když je vysoký prázdný prostor nad scénou, něčím se to prostě musí rozbít, to je jen výtvarný prvek, nemáme k tomu žádný vztah. Měl by to být ruský kobereček, měli jsme nějaký jiný, ale asi nám ho někdo ukradl.

Netočí se vám hlava z těch třiceti lidí, co je v kolotoči?

To je asi největší věc, kterou jsem dělal. Když jsme dostali tu muziku, zaklapli jsme knížky a řekli si, že to nemůžeme zvládnout... Nemáme žádného dirigenta. Byla to velká práce a myslím, že moje poslední.

Nepřemýšleli jste o zkrácení inscenace, např. o vyškrtnutí několika písní nebo alespoň neopakovat nějaké písně nebo se rozloučit s písní o labardanu?

No, ta tam nesmí chybět, protože jak by končila ta první polovina? Díky této písni závěr první poloviny graduje. Jinak by to končilo jen tím, že tam Chlestakov leží, to by nešlo. **-jas-**

ÚPRAVA, KTERÁ JDE PROTI SMYSLU GOGOLOVY HRY

Divadelní soubor Hýbl z České Třebové se představil s nastudováním úpravy Gogolova Revizora z dílny slovenských autorů Teodora Šeba Martinického, Jána Tury a Bedřicha Krasomila, kteří ji na počátku 70. let pod názvem Chlestakov uvedli jako hru se zpěvy. Bohužel je třeba konstatovat, že tato úprava jde proti smyslu realistické Gogolovy hry, už v samotném jejím vyznění. Zatímco v úpravě hra končí promluvou Osipa, že těšit nás může to, že každý Chlestakov bude nakonec odhalen (a proč by to měl chtít právě Osip, který se přiživoval?), u Gogola není potrestán Chlestakov, ale všichni ostatní, kteří ho podpláceli. Zdánlivě jedinou z větších změn proti Gogolovi je předsunutí postavy Osipa a jeho závěr. Ale veškeré situace, které u Gogola fungují, jsou zde hned v zárodku utáty písničkou, která děj neposouvá (jak tomu je v muzikálu) ani nesděluje duševní stavy postav. Má jen, tak jako celá hudební složka, pouze dekorativní funkci a celek spíše retardeje, než aby mu pomáhala a přinášela ve smyslu výpovědi novou hodnotu. Posouvá tak realistického Gogola k ne-

závaznému zábavnému divadlu. Domníváme se, že důvodem pro to mohla být i doba vzniku, kdy skutečnost, že nás zlý napálí, nebyla jistě v souladu s tehdejší ideologií. Ale dnes je přece jen jiná doba.

Českořebovští jistě věnovali přípravě a nastudování inscenace hodně práce. Svědčí o tom i výtvarná složka inscenace – odpovídající kostýmy (snad jen šaty Máši a Hejtmanové byly trochu „z jiné komedie“ a pokud měly znamenat, že se obě „vymaškarily“ kvůli Chlestakovi, tak to nebylo jasně čitelné). Kolotoč na scéně je pěkným nápadem, ale plní víceméně funkci dekorace a děj nikam neposouvá. Pokud jde o herecké výkony, pak nejlépe se vyrovnaly s postavami Hejtmanky a Máši Magdaleny Peterkové starší a mladší, z nichž čísel největší vnitřní energetický vklad a nadhled nad postavou.

Závěrem nezbyvá než shrnout, že se souboru přes všechnu vynaloženou práci bohužel nepovedlo vyrovnat se s úskálími předlohy, a že i ona snaha o zábavnost se poněkud minula s vnímáním děčínského publika. *-naex-*

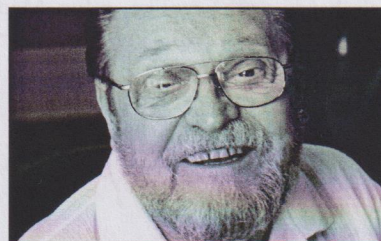
CHATROOM

aneb o čem se mluví mezi foyer a šatnou

Když už se DS Hýbl rozhodl pro tak velký projekt, jako je muzikálová úprava, prospělo by celé věci i moderní pojetí. Kostýmy spíše hru brzdivily, než aby dodávaly potřebnou atmosféru. Měl jsem ze scény pocit, že se děj odehrává někde hrozně daleko a že se mě netýká. Ohledně hudby rozumím tomu, že opakování melodií je u muzikálu běžné. U velmi pomalých písní to však bylo někdy až příliš. Kombinace používání mikroportů je obtížná a má vždy svá úskalí. Např. momenty, kdy Chlestakov mluví bez a hejtman s, mně vadily.

Vladimír Jindra, Děčín

Zajímavý muzikálový pohled slovenských autorů na ruskou klasiku. Představení bylo dlouhé a utahané. Hudební složka je výrazně rozsáhlá a určuje tempo a rytmus. V jejím krácení (vypuštěním některých čísel) by se měla hledat cesta ke zkvalitnění inscenace.

Dušan Zakopal, Ostrava

Omlouvám se tvůrcům, že jsem nedokázal ocenit jejich nezměrnou práci. Nebyl jsem připraven na návštěvu z devatenáctého století.

Vladimír Jindra, Děčín

PORADILI NÁM: ZAHRAJTE NĚCO, CO NENÍ VAŠE

Rozhovor s představitel hlavní a jediné role Liborem Ulovcem

Jak jste se ke hře dostal?

Můj soubor Pibimpap-Rizoto má vlastního autora, který píše divadelní hry přímo pro nás. Jsou to konverzační komedie. Nemají moc děj, ale každá druhá replika je fór. Máme svůj okruh diváků, kteří se na našich představeních smějí od začátku do konce. Chtěli jsme ale znát i reakci diváků, kteří nás neznají. Na festivalu experimentálního a mladého divadla nám poradili: „Pokud chcete zjistit, zda jste dobří herci, zahrajte si něco, co není vaše.“

A vzali jste je za slovo...

Odhodlal jsem se, prohledal databázi her a vybral různá dramata. Nakonec z toho vyšla Charlotta. Měl jsem z tohoto dramatu obavy, myslel jsem, že to nezvládnou. Pak mi žena řekla: „Vidíš, je to znamení. A když si nebudeš klást vysoký cíle, nedosáhneš ani

těch malejch.“ Šel jsem za ostatními ze souboru a domluvili jsme se, že se chopím hlavní role, ale potřebuju pomoc s rekvizitami, radit jak hrát...

Takže ostatní vás režírují?

Funguje to spíš jako hromadná režie. Autorovy inscenační pokyny ale schopni dodržet nejsme, protože Charlotte se poprvé hrála v sále pro 1200 diváků. Musím také dodat, že v tomto uskupení je to naše první inscenace. Představení, které jste viděli, je výsledek nepoučeného hledání. Myslím si, že takto by to mohlo fungovat, že to tak je správně.

Použil jste slova „hledání“... Vy byste sám sebe hledal v postavě Charlotte? Sympatizujete s ní, soucítíte?

Charlotte je velmi komplikovaná osobnost. Neidentifikuji se s ní, neztotožňuji, spíš ji vnímám zvenčí. Je to pro mě zajímavá persóna, kterou po-

VÝKŘIK ZE HRY

„Muzeum, nábytek, muži.
To je mé pořadí hodnot.“

znamenala její sexualita a doba, ve které žila. Ale v podstatě je to velmi jednoduchá dáma (nebo pán). Do Charlotte dávám to, jak si myslím, že by se mohla chovat, tvářit, jak by mohla mluvit.

Která témata do vašeho života Charlotte přináší?

Například otázku historické paměti. Lidé by neměli zapomínat, že jsme dřív museli žít v totalitním režimu. Ve hře se mi velmi líbí zlom, který

Doug Wright: Svou vlastní ženou

Divadlo SoLiTEater

realizace: J. Hradecká, J. Vypel, L. Ulovec

přijde v polovině. Divák si Charlotte postupně zamilovává, pak se ale začnou objevovat stíny její minulosti. To je moment, od kterého se divák ptá: „Je hodná? Je zlá? Je pravda, co říká? Co o ní vlastně víme?“

Na jevišti ale nepředstavujete jen Charlotte, ale také 34 dalších postav. Jak se s tím vyrovnáváte?

Zpočátku jsem právě kvůli tomu hru odložil, přišla mi velmi náročná i z inscenačního hlediska. A hlavně jsem nevěděl, jak bude reagovat divák. Teprve premiéra nás přesvědčila, že způsob, který jsme zvolili, je dobrý, že se publikum neztrácí a má dostatečnou představivost. Zjistili jsme, že stačí udělat pro postavu typické gesto, změnit hlas a divák si domyslí, o kterou postavu se jedná.

Patří do vašeho herectví improvizace?

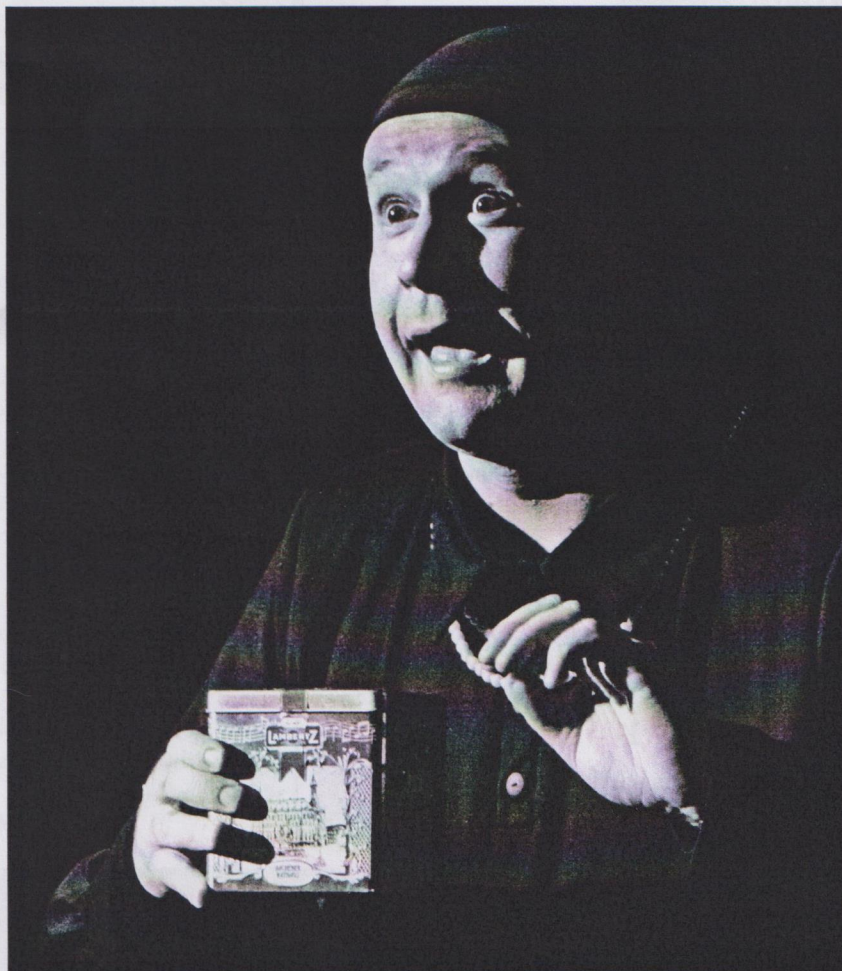
Ano, ale nikoli textová. Improvizuji pouze způsobem hraní, který vyvěrá z obecnosti. Mám volnost pohybu a frázování. Někteří diváci spontánně reagují na Charlottinu frivolnost, což mě provokuje k větší rozpustilosti. Co konkrétně předvádím na jevišti, mluvíme-li o jednotlivostech, se dá do velké míry změnit. Mé hraní je založené na pocitovém herectví, představení se proto dost často liší.

Odezva publika je pro vás tedy klíčová...

Velmi. Někdy je dokonce snadné divákovi podlehnout. Pro nás je podstatné, aby si Charlotte udržela svou věrohodnost, aby představení nezklouzlo do předvádění se. *-vip-*

VIDĚLI JSME MIMOŘÁDNÝ HERECKÝ VÝKON

Divadlo SoLiTEater, jmenovitě Libor Ulovec, si vybral k nastudování monodrama amerického dramatika Douga Wrighta *Svou vlastní ženou*, v němž autor zpracovává skutečný životní příběh berlínského transvestity Charlotte von Mahlsdorf. Toto monodrama má složitou a ne právě snadnou strukturu, kdy jediný herec musí odehrát mnoho postav. Rámecem je Charlottin rozhovor s americkým novinářem. Rozhovor, v němž Charlotte zpětně přehrává situace, které se staly a při nichž postupně vychází najevo její rozporuplná osobnost. Je to téma křehké rovnováhy v každém z nás, stále aktuální téma jinakosti vzbuzující mnohdy nenávisť...

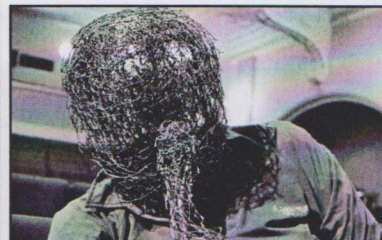
Libor Ulovec odlišoval jednotlivé postavy pouze hlasem a pohybem (s výjimkou košile jako znaku postavy Charlottina přítele Alfreda na počátku druhé části). A výborně to zvládnul. Úchvatná byla především jeho základ-

ní poloha Charlotty, kdy dokázal uhrát pohledem a gestem všechny její pocity, vnitřní rozepře a otazníky. Velmi dobře pracoval také s textem a jazykem, kdy Charlottina němčina byla v interpretaci přesná a naprosto odlišná od němčiny, kterou se učil americký novinář. V podstatě jediným problémem této inscenace je její délka, která si vynucuje přestávku. Ale ta monodramatům nikterak neprospívá, protože pro jediného herce je velmi obtížné nahodit znovu a naráz energii, vše se rozbíhá postupně a pomalu a divák ve vztahu s příběhem nemůže pokračovat tam, kde spolu s hercem před přestávkou přestal. Což je nesporně škoda pro obě strany. Jistě by stálo za úvahu, zda by přece jen Wrightovu předlohu nebylo možné zkrátit.

I přes uvedenou připomínku je ale třeba především zdůraznit, že jsme viděli mimořádný herecký výkon a inscenaci, která nás zaujala. *-naex-*

CHATROOM

aneb o čem se mluví mezi foyer a šatnou

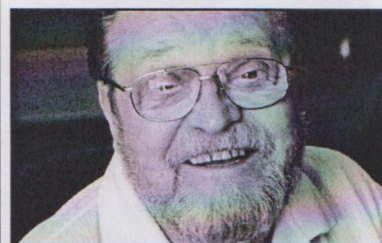
Ty jo, vůbec nevím, jak to ten chlápek všechno uhrál, prý 35 rolí, i kdyby jich měl zvládnout třeba 5, tak by to přece bylo neskutečné! Jen nevím, jestli nemám drátěný zadek z těch dvou hodin, ale co se dá dělat. Doufám, že hlavní a jediný aktér je v pořádku bez drátku po takovém výkonu. Krásná práce i s korálem, se vším... Tak jsem si tak zavzpomínala na historii mého drátěného těla, jak jsem byla původně kus plotu a teď je ze mě divák divadelního Děčina, a co budu za týden... Svou vlastní ženou?

Dáša Drátěná, poslední řada

To se to hraje, když se to umí.

Pavel Panenka, Děčín

Úžasné DIVADLO, úctyhodný herecký výkon. Oboustranný prožitek zvláštního lidského osudu. Racionální pohled (můj) bude asi dlouho na vjemu absentovat. Díky za to, že to tu bylo!

Dušan Zakopal, Ostrava

A KDE JE TO FINSKO...?

Rozhovor s režisérem Petrem Matouškem

Co vás inspirovalo k parafrázi Hamleta?

Je to volně podle hry polského autora Janusze Glowackého, Fortinbras se opil. My jsme tu hru dostali od pana Valeše a hrozně se nám líbila. Ale vzhledem k tomu, že jsme museli jít opravdu hodně volně, tak vzniklo tohle. Nám se hlavně líbila ta hra, možnost, že i takhle to mohlo být. Mohl to být podnět k Hamletovi, kte-

rého potom Shakespeare napsal možná i na objednávku. Původní text končí úplně jinak, má jiné vyznění. Ale nám se ten materiál hodil do krámu i personálním obsazením a prostorem pro úpravy.

Do jaké míry jste s původním textem pracovali a jak vznikala konečná podoba inscenace?

Nejdřív jsme měli původní textový základ. Pracovali jsme s ním, a když se něco na zkoušce narodilo, zapracovalo se to tam. Vzniklo pět nebo šest verzí, sedm i se slovenštinou. Ta byla úplně zvlášť, měli jsme odborného poradce, jednu Slovenku.

Proč jste Dány hráli jako Slováky?

Protože kdysi byli s Nory v personální unii. A tam byly jazyky podobné. Já vím, že to možná vypadá, že

VÝKŘIK ZE HRY

„Pohřbi mě, ty čubčí synu!“

Petr Matoušek & spol.: Pít či nepít aneb Oč tu vlastně běží
Divadýlko na dlani M. Boleslav
režie: Petr Matoušek & spol.

Češi jsou prasata oproti Slovákům, ale to nebyl náš úmysl. Šlo nám o to, je od sebe oddělit, odlišit. Norové jsou u nás jako takoví vetešáci. A Dánové jsou menší bohatý národ, který je trnem v oku těm větším, co stále potřebují nějakou spotřebu, ať už čehokoli...

Na Divadelní Děčín jste se probojovali zatím pokaždé, letos tedy potřetí v řadě, vracíte se rádi?

Moc rádi! Řekl bych, že přehlídka má neustále vzrůstající tendenci nebo kvalitu. Objevují se tu nové věci v organizaci, a hlavně tady jsou zajímavé soubory. Snažíme se sem jezdit co nejvíce a na co nejdelší dobu, abychom toho co nejvíce viděli. Je to pro nás škola.

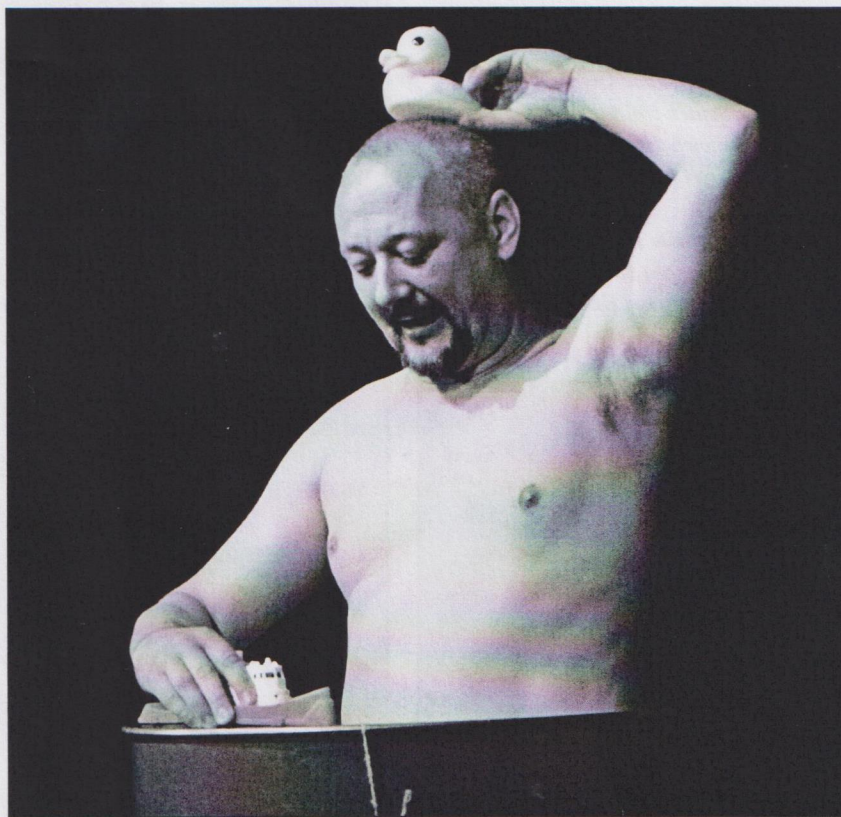
A co letošní fotbal?

My jsme trénovali, ale protože tu hrajeme první víkend, tak nevím jestli budeme moct přijet a zúčastnit se. Ale když tu budeme, určitě se rádi zapojíme.

-jb-

HRA, KTERÁ NEBYLA V PŘEDSTAVENÍ DŮSLEDNÁ

Divadýlko na dlani z Mladé Boleslavi v čele s Petrem Matouškem navázalo na pokusy a snahy, které se v českém divadle objevují od šedesátých let: jiný pohled na postavu Hamleta a události kolem něj (za všechny si připomeňme Haprdánse Ivana Vyskočila). Hra Pít či nepít se odehrává, jak píše soubor v programu, „souběžně s dějem Shakespearovy hry, chce provokovat a vtáhnout diváka do hry s důrazem na možnost „a co když to bylo jinak?““. Libreto – textová předloha Petra Matouška v sobě nese poctivou záruku takového vyznění inscenace.

Inscenace je založena na principu hry - to koneckonců naznačuje už úvodní vstup strážných a jejich vybavení – cedník a sběračka místo přílby, zbraně z hrábí a motyky, i jejich jednání v úvodní situaci. Ale tato hra není v celém představení důsledná. Jako kdyby nebylo rozhodnuto, zda má být parafraze Hamleta nebo estrádou. Mohla by být koláž, do níž se vejde obojí, ale pak musí být přesně strukturovaná a mít pevný řád. Pro ten je mimo jiné potřebná dobrá znalost textu, protože repliky

musí mít kadenci, musí fungovat rovina fyzického jednání a pointy jednotlivých situací, aby bylo představení maximálně sdělné a mělo odpovídající temporytmus. Včera toho bylo docíleno pouze částečně, patrně i proto, že herci si zbytečně zachovávali od diváka vnitřní odstup. Nejpřesvědčivější byla Blanka Kollinová jako Dagny Borg, jejíž směřování a dosažení zamyšleného cíle bylo podáno jasně a zřetelně. K pevnosti řádu inscenace pak rozhodně nepřispívají ani ne vždy obsahem zdůvodněné repliky, vtipy či situace. Pokud jde o zmíněné důsledné fyzické jednání a pointování situací, pak se podařilo v již zmíněné úvodní scéně strážných, v příchodu Hamleta a v samotném závěru: když stojí postavy s knihou Shakespeara proti nám a hledí nám do očí, můžeme si v tom okamžiku promítnout zpětně celý děj a dojít k poznání, že i takhle se dá přijmout. Je jen škoda, že ve většině včerejšího soutěžního představení byla herecká souhra poznamenána nervozitou a z ní vyplývajícím nedohráváním situací.

-naex-

CHATROOM

aneb o čem se mluví mezi foyer a šatnou

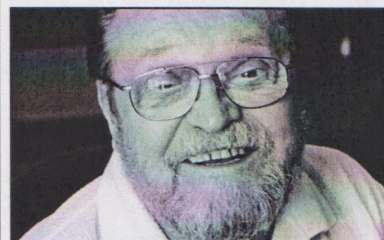
Spousta mrtvých, filozofické úvahy, tím se toto představení od klasického Hamleta neliší. Navíc tu jsou na sebe navršené, často nelogické, ale vtipné narážky a slovní humor. Pokud se člověk nesnaží najít v tom příliš smysl, myslím, že se dobře pobaví.

Karína Kapounová, Děčín

Vtipné, originální, navíc autorská politická alegorie. Všechny předpoklady pro úspěch, který ale snižují rezervy ve věrohodnosti některých výkonů.

Pavel Panenka, Děčín

No to byla ale SRANDA!!! Nebo, že by promyšlený dramaturgický tah po monodramatu?!

Dušan Zakopal, Ostrava

Pít a ani nechodit na scénu, prostě rovnou pít. To je to, oč tu běží. Naštěstí jsem byl přece jen trochu potěšen, že nemám ani sysla ani morče.

Triceratops, Děčín

POZNEJ POROTCE A VYHRAJ!

Vážení čtenáři, trápila vás celý den neodbytná otázka: Kdo je to děvčátko s medvídkem na fotografii? V dnešním čísle zpravodaje se dozvíte odpověď!

Naše soutěž o exkluzivní cenu, kterou je pro pěťici šťastných výherců účast na poradě poroty v sobotu 23. května, pokračuje i v dnešním čísle. Vaším úkolem je poznat, který z členů/členek odborné poroty je zobrazen na fotografii z dětství.

Nejprve ale správná odpověď z minulého kola: děvčátkem s medvídkem je... písničkářka Alena Exnarová!

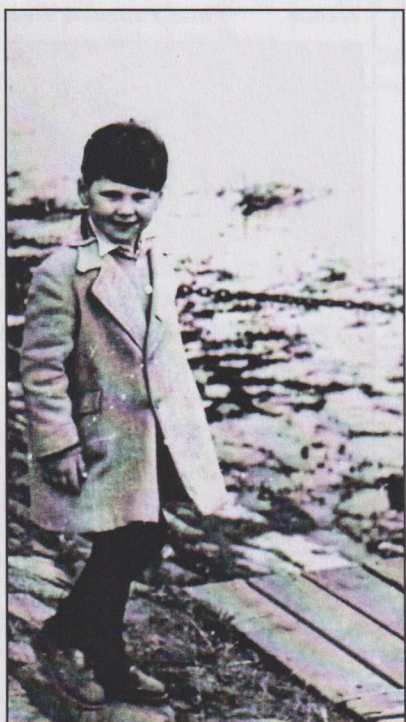
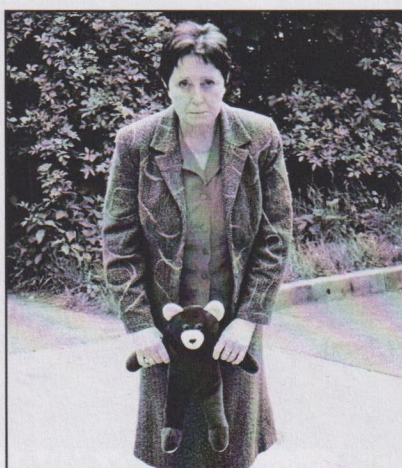

V krabici s odpověďmi, kterou najdete u šatny, se sešly celkem dvě odpovědi, a kupodivu byly obě správné.

Vylosovaným výhercem číslo jedna se stává: **správce Čiča**.

Soutěž tím samozřejmě nekončí, v následujících číslech zpravodaje dostanete ještě čtyři šance na výhru.

Své tipy napište na papír, připište své jméno a kontakt (mobil), a vhodte do krabice s nápisem REDAKCE, kterou najdete v šatně.

KOLO ČÍSLO 2

Který z porotců / porotkyň se nachází na níže otiskné fotografii?

Jako nápovědu vám nabízíme odpověď dotyčného/ho na otázku:

Čím jsem chtěl/a být, když jsem byl/a malý/á?

Dirigent/ka a popelář/ka a zase dirigent/ka a popelář/ka.

Uzávěrka KOLA ČÍSLO 2 je dnes v 23:00!

Vybírat můžete z těchto členů/členek poroty:

Milan Schejbal
Kateřina Baranowska
Alena Exnarová
Hana Franková-Hniličková
Rudolf Felzmann
Radvan Pácl
Martin Vokoun

Zpravodaj XVIII. celostátní přehlídky amatérského činoherního a hudebního divadla Divadelní Děčín 2009. Redakce: Lenka Novotná, Adam Doležal, Jan Hnilička, Vít Pokorný, David Slížek. Fotografie: Gabriela Vlková. Vydává Městské divadlo Děčín. Náklad 200 výtisků.

DNES

SOBOTA 16. KVĚTNA 2009

10.00 Geisslers Hofcomoedianten Kuks / režie: Petr Hašek
Antonio Bioni, Apostolo Zeno:

Andromache

12.00 Rozborový seminář

14.00 DS NaKoP Tyjatr Jihlava / režie: Petr Soumar
Fernando de Rojas, Milan Calábek:

Zavraždění sv. Celestiny, kuplířky z města Salamanky

16.00 Rozborový seminář

17.00 Divadlo PRKNO – SUZAT Veverská Bítýška / režie: Pavel Vašíček

Eduardo Rovner: **Společnost**

20.00 Divadlo Kámen / režie: Petr Macháček

Petr Macháček: **Opičí tlapa**

22.00 Rozborový seminář

ZÍTRA

NEDĚLE 17. KVĚTNA 2009

10.00 Šumavský ochotnický spolek – ŠOS Prachatice / režie: Jaromír Hruška

N.V. Gogol: **Ženitba**

14.30 Rozborový seminář

Marně prosila Hana Zagorová, aby si mohla zahrát v muzikálu Chlestakov. Prý příliš voněla deštěm a málo treskou. Dnes vystoupí na městských slavnostech.